

Era duminică, era iarnă și încă nu se luminase de ziuă, un motiv bun pentru ca locuitorii gospodăriei Junibacken să doarmă mai mult decât de obicei. În toată casa domnea liniștea.

Însă încet-încet se treziri unul după altul. Gosan, pisica, și Sasso, cățelul, în bucătărie, unde stăteau de obicei peste noapte. Alva, mătușa, în camera ei, iar mama și tata în dormitorul mare.

Lisabet se trezi și ea în camera pe care o împărțea cu sora ei mai mare, Madicken.

Aceasta părea că încă doarme. Sau doar se prefăcea?

Dar Lisabet știa cum s-o trezească. Trase brusc perdelele și strigă:

— Uite, Madicken, ninge!

Madicken sări din pat. Trebuia să vadă, era ceva misterios și în același timp minunat atunci când cădea prima zăpadă.

— Prima zăpadă este atât de frumoasă! Mai frumoasă decât toată zăpada de mai târziu, spuse Madicken.

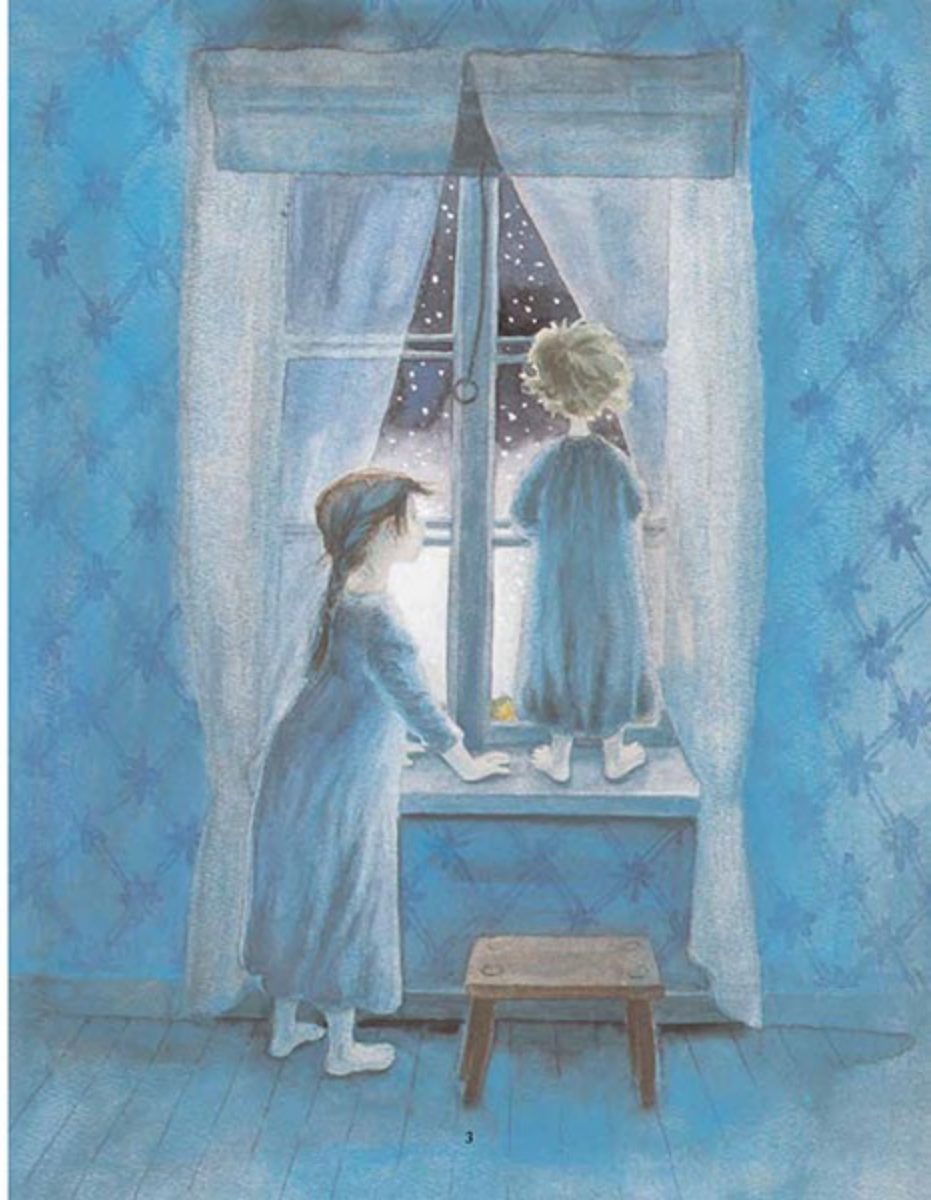
Lisabet însă nu era atât de convinsă.

— Mie îmi place absolut toată zăpada din lume, spuse ea.

Madicken râse:

— La ce îți trebuie toată zăpada din lume? Zăpada de pe la noi ne ajunge cu vârf și îndesat.

Desigur că le ajungea. Ninge tare, cu fulgi mari și deși. Casa și mesteceții din jurul ei arătau minunat sub stratul proaspăt de zăpadă.

Madicken și Lisabet s-au jucat toată ziua afară. S-au rostogolit, au făcut un om de zăpadă, apoi un felinar de gheață, după care s-au rostogolit din nou pe săturate. Sasso a făcut și el la fel, lătrând și gudurându-se plin de veselie în jurul fetelor.

Gosan, pisica, s-a uitat toată ziua pe fereastra de la bucătărie. Nu înțelegea de ce Sasso se agita așa doar pentru că ninge. Înnebunise, de bună seamă!

Dar tatăl fetelor înțelegea, așa că a dat și el fuga afară.

— Pot să nimeresc c-un bulgăr nasul omului de zăpadă, s-a lăudat el. Și-o să-i cadă nasul!

— Stai să vezi cum o să-ți cadă ție nasul când o să-l nimeresc eu cu un bulgăr, a răspuns Madicken.

Apoi s-au bătut cu bulgări. Tata s-a războit cu frenezie până când a căzut grămadă. Rădea în hohote și abia mai putea să se miște.

Mama a privit și ea totul de la fereastră. Nici ea nu înțelegea mai mult decât Gosan de ce atâta agitație pentru puțină zăpadă.

Orașul era înșesat de sănii trase de cai și încărcate cu brazi, lemne de foc, cartofi, mere și tot felul de alte lucruri de care e nevoie pentru sărbătorirea Crăciunului.

Într-una care venea dinspre piață, Lisabet descoperi cu mirare că în spate, pe tâpile saniei, stătea ascuns micuțul Gustav Svensson.

Pasager clandestin, ca să vezi!

Lisabet îl cunoștea pe Gustav, pentru că locuia destul de aproape de casa ei.

Când trecu pe lângă Lisabet, Gustav strigă:

— Tu n-ai curaj să mergi așa!

— Ba am, cum să nu! O să vezi tu! strigă și Lisabet.

— Nu te cred, pentru că ești prea mică, mai apucă să răspundă Gustav înainte ca sania să se îndepărteze.

Lisabet pufni. Prea mică? Dar ea e mai mare decât micuțul Gustav!

O altă sanie se apropie și opri chiar lângă ea. Omul cobori, luă în spate cu un icnet un sac îndesat cu lemne de foc și intră în casa de peste drum, din care o femeie tocmai scosese capul pe fereastra de la etaj:

— În sfârșit, binevoiești să vii, domnule Andersson!

Oare cum o fi să stai în spatele unei sănii? Lisabet se urcă de probă în spatele saniei cu lemne și nu i se păru deloc periculos. De ce s-o fi crezut Gustav atât de grozav?